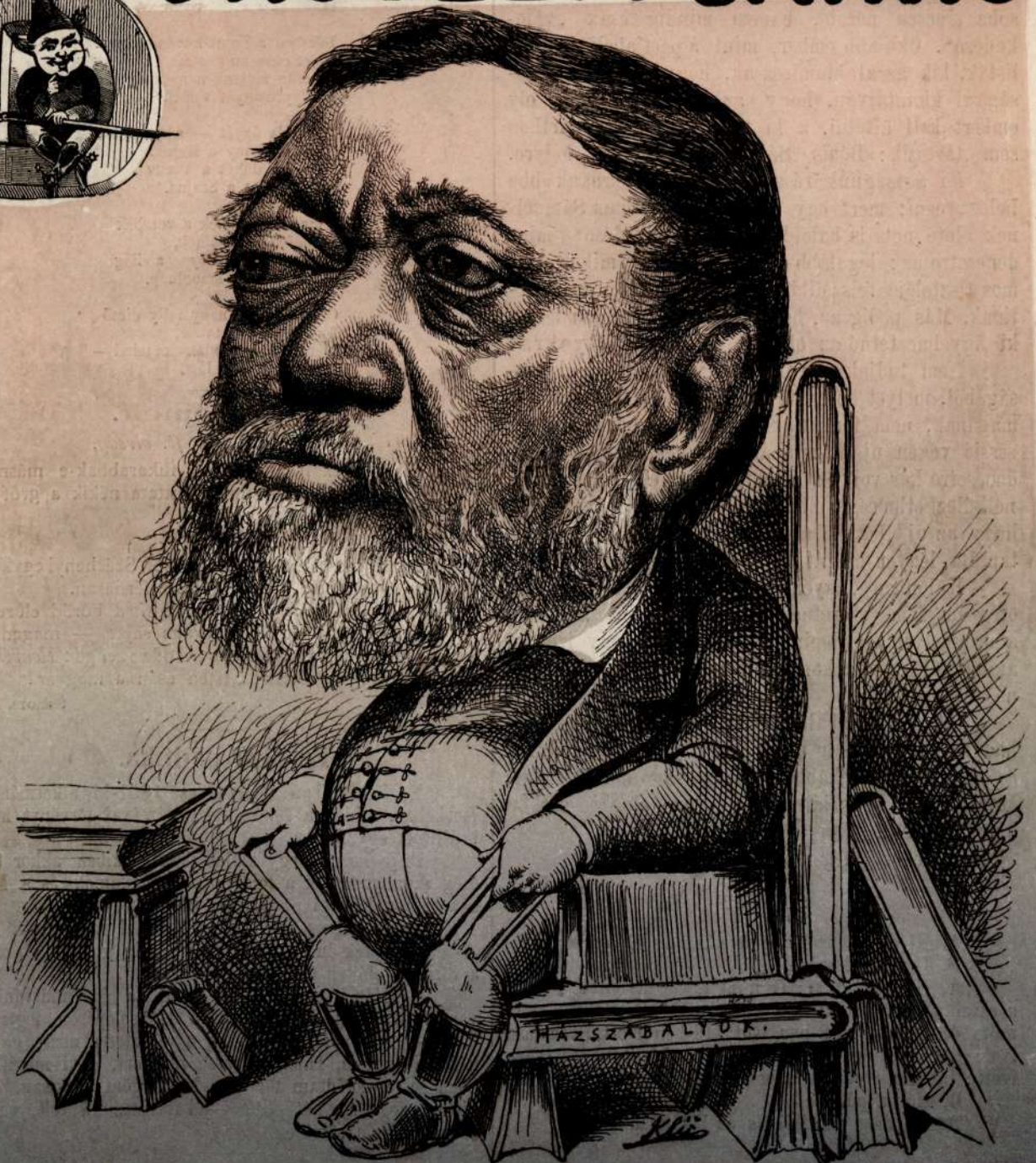

BORSSZEM JANKÓ

Előfizetheti a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utca 11. sz. a.
Előfizetési díj Egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. szállás: 2 Negyedére 1 ft 50 kr
Szerkesztői szállás: 2 sas-utca 24. sz.

HIRESEK ARCZKÉPCSARNOKA.

Bónis Sámuel.

A baloldal erény-bakja, kire hivatkozni szokott, mikor tiszteletet követel; lehet is tisztelni, ha bár nem épen azért, hogy baloldali. Ő szabolcsmegyei veterán, kinek van meggyőződése, de soha sincsen nézete, hanem mindig csak „vélekedése“. Okosabb ember, mint a pártjabeli journalisták, kik azzal blamirozzák, hogy szokott alapos-sággal kimutatván, hogy az elnöki székbe oly embert kell ültetni, a ki voltaképen egy párthoz sem tartozik: Bónis Sámuel-t ajánlják e helyre.

Mi a magunk részéről soha sem fognánk ebbe beleegyezni; mert egy az, hogy, ha Bónis Sámuelnek élete nem is baloldali, de „vélekedése“ mindenetre az; legalább ő úgy mondta, mikor számos tisztelője felszólítá, hogy térjen meg deákpartinak. Más pedig az, hogy ha ő elnök találna lenni, ki figyelmeztetné az elnököt a házszabályokra?

Nem tudjuk ugyan, hogy házszabályi alapos-ságából, melyet hosszú évek praxisa folytán szerzett magának, nem forgatták-e ki azzal, hogy a mult sessió végén új házszabályokat készítettek? Mindenetre kár volt ez attentátumot elkövetni az ő nélkülözhetlensége ellen. A haza megvárja tőle, hogy az új házszabályokba kellendőségesen bele-tanulta légyen magát.

Különben „egyéni vélekedésünk“ az, hogy az öreg ur sem szeretné, ha valósúlna a balközép álma, melyet elől lepingáltunk; mert hogy írná ő alá az ülés jegyzőkönyvét a nélkül, hogy kifogást ne tegyen ellene?

Ő különben a balközép egyik vezérférfia volna, ha t. i. a balközép a maga vezérférfiai után indulna és nem követne inkább más Irányi-adó befolyásokat. Megfogható, hogy láb alól el, az elnöki székbe akarták tenni.

De már ezt meg nem engedjük!

B. J.

A. Ki az ellenzék legkövetkezetesebb embere?

B. Ugyan kicsoda?

A. Hát találd ki: Ő mint gárdista leitta magát, s ezzel a gárdából ki, s a politikai közéletbe belépett, azóta 48-ig ivott; 48-ban ivott, 49-ben ivott, Bach alatt ivott; Schmerling alatt ivott — bufelejtésül; 61-ben ivott; 66-ban ivott és máig is iszik, egyebet sem tesz.

B. Hát a példa?

A. No meg példázik is az Están adta!

Szörnyű csodák.

Egy idő óta mindenütt
Csodák csodákat érnek,
Erében sok nagy honfinak
Zöld színe lett a vérnek.

Sok helyt az ember lábai
Kezekké alakulnak
S az orrok itt-ott — szörnyűség!
Majd az egékbe nyulnak.

Bécsben a Szent-István torony
Fejét csóválni kezdi,
Csucsán meging a nagy kereszt
És egyensúlyát veszti.

Elhagyja ágyát — s nyugtalan
Hullámot hány a Rajna,
Mérséklí dühét a Vezuv
S ijedve fut a Szajna.

Utczán a fecskék s verebek
Csodákat csiripolnak,
Ha tovább így megy — a világ
Még felfordul maholnap.

Oh ime, mily nagy mily dicső
Az ellenzék hatalma,
Mert e nagy csodák oka mind —
A balpárt diadalma.

Borsszemek.

E—y K. s a 200 ft. bírság.

Hát a szegények iránt *uraink* fukarabbak-e másnál?
Nézd, mily szép sommát juttata nekik a gróf!

Darázsfsézek.

Szóla Akin, most szóla Trefort, szólt Széchenyi egykor;
Am nagy bűn nálunk szólni férfiasan.
Itt, ha beszélsz, *hizelej*, vagy készítsd bőröd előre,
(Nem kutyabört értek, drága saját — magadét.)
S szent megnyugvással csak tartsd oda s zengd: *Heuréka!*
Míg rá nem rótták: „Isten után a magyar!“

Spiroza.

Ez nem politika.

És Somogyban történt, az 1861-ki alkotmányos életkében, midőn a főbíró esküdtársával törvényt látni beállított egy faluba.

Eléje hoznak egy szálas ficzkót, kiben akkor tájt még szunnyadoztak a földfelosztási hajlamok és a Magyarország közjogi pártállásai iránti nézetek.

Betöréssel és tolvajlási kísérlettel vádoltatott.

Elcsipték in flagranti és reggelig guzsban tartva, a törvény elé vitték.

— Hát ilyen amolyan virág, a ki miatyánkod van, te vagy az a gazember, a kit sólopáson fogtak?

— Megkövetem alássan a tekintetes urat, ne is kérdezze tőlem, halom veresse rám azt, a ki megillet. Soha se csufolódtam föl így; könyörgöm alássan, azt hittem hogy só, hát pedig — káposztás kü volt, a mit elczepelettem a sötétben.

A Vélocipéde győzelme.

Gf. Szapáry Iván istállója 1870-ben.

— Csak azt tudánk meg egyszer, hogy voltaképen ki is a mi vezérünk?

Olaszországi uti napló.

(A „Fővárosi Lapok“-ba írja Tógyi Tityi.)

Ma érkeztem meg Turinba. Hogy levakartam magamról az uti csatákat, kiléptem az utcára. Vörös hajtókás, ólom-pitykés, kék birómandlimat csakúgy panyokára vettem magamra és ümögújban jártam, mert disznómeleg volt. Kalapomról messze ritt el a piros demokrata toll, a nadrág gyönyörűen feszült czombjaimhoz és a sarkantyum úgy pöngött végesvéig a nagy kőkoczkákkal kivet járdán, hogy majd megette a fene azokat az olasz asszonyokat. De megbámultak ám a férfiak is, mint új kapu a borjut. Hijába, nem láttak még igazán igit magyart embert. Egy emlékszorhoz dülve valami lóhajcsárféle naplopó sütkérezett. No, gondolám magamban, ez az én emberem. Magamhoz szólítám, hogy hurezoljon meg a városban. Meg is hurezolt úgy, hogy a lábam bütykei kilyuggatták a ezizmámon a bőrt, este meg, hogy hazakerültem a vendéglőbe, lábfürdőt vettem. Forró volt a víz, de a mekkora tyukszemem nőtt, nem bírt kiázni benne. Hajcsárom először is valami nagy házba vezetett, olyan palotaformájú volt, nagy kapu volt rajta és kívül merő korom volt. Az építőmesterét is megmondták, valami Barbarnio, vagy Bardorini, fene a ki jobban tudja, én bizon már elfelejtettem. Aztán egy nagy terembe vezetett. Csupa pompa, csupa aranyozás. Igaz, most jut eszembe: az országháza volt. Az elnöki szék fölött van egy rettenetes nagy kép, iszonyu sok emberrel, valami hatalmas eszmét ábrázolva, mit azonban az én szegény fejem nem volt képes felfogni, vezetőm pedig oly számár volt hogy egy szót sem tudott magyarul. Ez a kép legalább is van négy öl magas és vagy nyolcz öl széles, és kellett hozzá iszonyu sok füstök és iszonyu sok ecset.

Egyetlen ember festette még pedig fél kézzel. És ilyen kép van ettől a festőtől még vagy öt, és valamennyire rápingált egy armádia embert, borzasztó csatákat, haragos tengert, százezer hajót és háromszázezer győzedelmet. Vezetőm nagyban állítá, hogy ezek mind ropant becsü művészi képek, megnevezte a festő nevét is, fel is irtam, de azt se tudom hova, ott egye a fene a vaczkában. Tovább is akart hurezolni, hanem beteltem a sok csodával, fáradt voltam mint nyomtatáskor a ló.

U. i. Tán érdekelni fogja a szép olvasónót, hogy a tyukszememet, pedig jókora körmeim vannak, nem bírtam a magam emberségéből kivájni, hanem borbélyt kellett hozatnom, ki ezt a mesterséget jól érti és hazánk iránt nagy rokonszenvvel viseltetik. Mig ő tyukszememet, szivemet a honvágy vájta.

Ellenzéki axiomák.

Ha furcsa is, hidd el minden áron:
Nyolcz meg kettő több, mint huszból három.

Kit ma csókolsz, holnap verni — semmi
Házassélek is így szoktak tenni.

Szokd meg korán pártját fogni másnak,
Nagy a haszna jó párt fogásnak.

A. Tudod-e, ellenzékünk milyen hős?

B. Nem én, — talán szájhős? —

A. Ej dehogya, — *tragikus* hős biz ő, mert hát lapjai szerint az erkölcsi győzelem az övé, ha tényleg el is bukott.

— Csak azt tudnánk meg egyszer, hogy voltaképen melyik is a mi pártunk?

Honleányi illemlevél.

Gf. Festetics Leóhoz.

Pest, ibolyhó 6-án.

Grófom édes!

Ah, végre egy hang a sivatagból. Te vagy Leo e sivatag királya, vagy mint imádott Boldizsárom mondja: Leo arrogans, quaerens quem diriget.

Az illem, a kellem, a jellem, a szellem! Igen, e nagy illem-ellem-elemre van szüksége a színtandának.

Egy hölgyet óhajt ön, ki az illem himporát hintse el a növendékeken, kik majdan festékekkel lennének magukat kendőzendők azon világon, mely a színpadot jelenti.

A rebegő színhajadon szemérme pírjában ne reszkessen többé, ha a csásos Gyulai röpi e gyenge lények szívébe szerelmi rózsáinak kritikai töviseit.

Nem, óh nem! soha!

S ki lehetne inkább hivatva e dicsszerepre, mint én?

Nemde?

Igen, óh igen!

Ah, az illem, a kellem, a jellem, a szellem!

Az illem én, a kellem a tanszűz, a jellem a tanfi, a szellem a tanúr.

Gyöngéd egyetértésben fogjuk lengetni védszárnyainkat a haza reményének ültetvényei fölött.

A szép jövő imáron dereng, s mig szívem me-reng, főmben megváltó eszme kereng.

Van Intendáns. Karcsu, röpke, deli, dal! Kell-e több?

S ki ez, kérdi ön?

Dobsa Lajos!

Oh, szívem feldobsan e név hallatára. Karöltve jelöljük, öleljük fel őt.

Mi érette, ő érettünk! Elmult a baj, itt van a báj!

Arszlánom, Leóm, ez az ön műve lesz.

Ön az arszlán, én a galamb. Ön a papagály, én a mamagály, Dobsa a csecsete (németül: Kakadu.)

Lelkem galambszárnyakat ölt.

Himporos üdvözlettel

illemdús honhuga

Lengenádfalvay Kotlik Zirzabella.

Sanyi: Hallod-e Están, azt beszélük, hogy az országgyűlés nem alakulhat meg, mert nem kerül ki elég kifogástalan választás.

Están: No akkor Sanyi, elválasztatásunk is vízzé válik.

Sanyi: A nyüstyt, mán csak legalább válnék borrá.

A kormányosok.

Kossuth Lajos. „ . . . Hová fogják az országhajót ily kormányosok mellett a szelek sodorni!“ („M. Ujság“ apr.3-ki szám.)
Viszhang a partról. Nem oda, hova a tiedet sodorta 49-ben.

Konzuláris jelentések.

I.

Lavalette külügyminister urnak Párisban.

Pest, 1869. aprilisben.

Uram!

Önök azt hiszik, hogy ezek a magyarok valami forradalmi, ultrademokrata nemzet. Pas du tout. Ezt a derék kis nemzetet eddig félreismerte Európa. Aristokraták — pour sang aristokraták s minél radikálisabbak annál nagyobb aristokraták. Társadalmi tekintetben jár-szalagon vezetik. L'étoile dominante c'est le blason. Kérem ezt elhinni. Szeretném a mi párisi népünkért becserélni. A császár megköszönné, különösen ha Jules Favre hadáért a Madarászokat küldeném. Egy hónap alatt úgy depopularizálnák a demokracia eszméjét, hogy senkinek se kellene. Ismerem Felix Pyat, Ledru Rollin, Louis Blanc urakat, ismertem Cavaignacot s csak most kezdem becsülni ezeket a magyar demokratákat. Tout ce qui sent l'antique előttük szentség. Reformálni, renoválni eszük ágába sem jut. Cet Andrássy a-t-il de chance! Ily ellenzékekkel Rouher is szabadelvüsködhetnek. Il faut les dépayser!

Assez de politique! Herczegünk tavalyi utjából nagy híret hozta az itteni asszonyoknak, s tudósításaim e részben, bár mennyire tanulmányozom is e galanterie czikket, tökéletességben nem mérközhetnek az éles szemű herceg észleleteivel. Érdekelni fogja Excládat a magyar sampányer. Az itteni fenytő törvényszékek sikeresen alkalmazták a megrögzött bűntevők vallatásánál.

Nagy elégtétel ránk nézve, hogy a francia nyelv itt Magyarországon is kezd terjedni. Nyugtalanító azonban azon körülmény, hogy nem francziaihoni gouvernantok, hanem svájezi dadák terjesztik itt nyelvüket, kiknek dialectusa görcsöket okoz minden finom idegü francziában. Nyelvünk hitelét azonban sikeresen mozdítja elő Mr. Louis Le Gros, kinek számára sziveskedjék egy kis legion d'honneur alkalmazni kieszközölni.

Tegnap volt nálam gróf Louis Charles Posnére, magyar iparos, ki „Napoleon-pens“ czimü aczeltollait mutatá be nekem, hogy „hommage á la France“-kép juttatná azokat a császári hercegehez.

Fölhasználom ez alkalmat, stb. stb.

Gf. Castellane.

II.

Hohenlohe herceg külügyész urnak Münchenben.

Pest, 1869. aprilisben.

Excellentiás uram!

Noha a porosz mindent elkövet, hogy éjszaki Németország befolyását itt emelje, a délnémet sympathiák kiirthatlanok maradnak, míg a magyar ereibe egy csöpp sör folyni fog. E léleknemesítő ital leghatalmasb propagatora Excellentiád magas eszméinek, s mily kiterjedésnek örvendenek azok, világosan látható a sörházak számából. Ujjongott müncheni lelkem, midőn minden utcának valamennyi házában ezt láttam ragyogni: Sörház-Bierhaus; echt „Münchener Bock.“

Pest városa lassanként épül is, de Pinakotekája nincs még, noha, a mint hallom, egy kevésbbé ismert magyar aesthetikus Singer tanár néhány év előtt alapított volt ilyen intézetet, melyet azonban a még kissé barbár hajlamu magyar hatóság bezárattott. A számos nagyobb és apróbb gliptothekák azonban szép számmal gyűjtik magukba a tudományszomjas ifjuságot. Oly szép hölgyet — ki Baviariánkhöz hasonlítana — csak egyet találtam a férfiak között s ez Besze János, ki — mint mondják, esztergomi primásnak akarta magát a jobboldal által megtétetni, de — noha igen nagy — mégis kisebbségben maradt. Ma bizonyos Karl Ludwig Posner ung. Edelmann és iparos volt nálam, ki „Wittelsbach-pens“ czimü aczeltollait ajánlatja fel általunk a királynak, és azon reménnyel biztatja magát, hogy Exclád P. számára valamely rendjel kieszközlésén fog működni.

Főnököm a konzúl, Wodiáner Béla úr, tornai választóit kereste föl s engem bizott meg e jelentéstétellel. Mely után fogadja stb.

Baldrian Pimplhuber,
k. b. Konsulats-Kanzler.

III.

Aali basa külügyér urnak Stambulban.

Pest, 1869. aprilisben.

Kegyelmes uram!

Fájó érzelmek között léptem e falak közé, melyeknek őseink anyyira megadák az árát de nem csekély megelégedésemre szolgált, hogy mindent azon állapotban találtam, melyben kitűnő őseink elhagyták. Ez leginkább Budát illeti. Utai még törökösebbek Stambulínál, partjai szemetesebbek, mint a Bosphorus virágzó partjai. Fájó audalgás lepott meg e keleti állapotok láttára, fejedelmi városunk állott lelkem előtt. Pestet most igyekeznek kivetköztetni jellemző, keleti alakjából. Bár ne sikerülne!

A mi különösen jól esett, az: hogy a tűzoltás még mindig olyan, a milyen századokkal ezelőtt volt dicső őseink alatt. Ezt különös kegyelettel meghagyták eredeti alakjában s azon természeti jogelvből kiindulva, hogy mindenki ügyeljen magára, nehogy baja essék s vagyonának a tulajdonos legjobb öre. A tűzoltás még a keleti városok megett is elmarad. De ez legalább eredeti. Ami meggyult Allah akaratából gyult meg, hadd égjen porrá.

A nők itt nagyon szépek, s bár mennyire találnám is kívánatosnak a kivitelt fényes Urunk háremének díszítésére: az ugynevezett keresztények fölfogása nem engedi meg a soknejűséget és inkább elfonnyadni hagyják vagy elsülyedni a bűnben, semmint az ellen vétsenek mit derviseik dogmának kereszteltek.

Gül-Baba sirjához a budai oldalon minden esztendőben elzarándokolnak a proféta gyermekei és a szent sir körül termő borral mégsem üdítik lankadt tagjaikat, mert a profét megtiltotta és mert Pesten jobbat mérnek.

Egy ur, kit Vámbérinek hívnak s ki törökül beszél, igen gyakran látogat meg. Azt mondja, hogy Bokharában volt s ezt vastag könyvekkel igyekezett is bebizonyítani. Miután nagyon kért, elhittem neki.

Nem hagyhatom említés nélkül, hogy itt a dohányboltok táblájára többnyire török van pingálva, ki állva pipázik. Ez épen olyan, mintha egy tánczoló ülve fösténének le, vagy egy sipost tátott szájjal. Nevezetes az is, hogy itt a dohányt, ha hosszúra vágják, török dohánynak keresztelik el, helyesebben: metélik körül.

Ma valami Posner Károly Lajos effendi járt nálam, ki Padsáhnk részére egy katulya „Abdul-Aziz-penst” adott át, melyek csapott hegyüknél fogva, igen alkalmasak a jobbról balra való írásra. Azon kéressel fordul általam Excádhoz, méltóztatnék számára a „Medsidje-rend” közép csillagát megküldeni.

Melyek után kérem Excádat, fogadja kegyelmesen stb.

Ali-Nizam-bey,
magyarországi török consul.

IV.

Bismark gr. ő kegyelmességének Berlinben.

Pest, 1869. aprilisben.

Excellenz!

Sajnálattal kell Excellentiádat értesítenem, hogy Bolnai Bethlen „Monatschrift”-jét itt senkisémm olvassa, noha becsületére tagadja, hogy Excáddal semmi összeköttetésben nincs. Ez kétségkívül fölötte szomorú jelensége volna a viszonyoknak, ha Szilágyiék nagyobb szerencsével nem működnének. A volt többség most is fölülmulja az ellenpártokat, de a népben oly mozgalom indult meg, mely a magyarságot két részre osztandja: urakra s parasztokra, mint azt Orosz-Lengyelországban láttuk, hol a pétervári kormány e szakadásnak igen jó hasznát vette.

Madarász együgyű ember s csak ösztönből dolgozik ügyesen. A dunai nemzetiségekkel való combinatióban kitünő szolgálatokat fog még tenni. Földosztást akarnak a parasztok. Meg is érik azon különbséggel, hogy nem ők osztanak, de az övéket osztják fel a hatalmasságok. A Duna igen jó természetes határnak.

A magyar katonák ügyesen bánnak a hátultöltőkkel. A napokban már német ujságot is indítanak meg ellenzéki szellemben, szerkesztőül Ludvigh urat nyerték meg. De attól tartok, hogy e lapnak kevés sikere lesz, mert Ludvigh oly unalmasan ír, hogy a magyarok sem képesek cikkeit elolvasni.

Ezen Ludvigh cikkeit az egész országban a correctoron kívül nem olvassa senki, csak én. Fejtegetéseiben szélsőbb Madarásznál is. Nem ismeri el a kiegyezést, s neki az „incompatibilitás” napi kenyere. S ez annál mulatságosabb, miután a rákövetkező cikkben a chefszerkesztő csak úgy áradozik a dynasticus érzelmektől. Ein Heidenvolk diese Magyaren!

Ma egy Posner nevű ipáros volt nálam, ki „Bismark-penst” tollakkal kedveskedik Excádnak. Mint szerényen kijelenté, az Adlerordenre tart számot.

Fogadja Excád kegyelmesen stb.

v. Wäcker-Gotter,
magyarországi porosz consul.

APRÓ HIREK.

= A „Neuer freier Lloyd” című német lapot csak azért alapítja meg Jókai, hogy szép szerével adhasson tul Ludvighon.

+ Egy hermaphroditát mutogatnak a Józsefvárosban. A fusionálandó párt vizsgáló bizottság gyanánt kiküldé Urváry és Szathmáry urakat, valjon a csira alkalmas lesz-e pártvezérnek.

△ Ludvigh, a magyarítás szempontjából alapított német lap szerkesztője, nevét *Frohgangsra* magyarítani határozta el.

⊖ P. Szathmáry Károly-hoz mint hirlik, tisztelői sűrű üdvözlöket küldenek, melyekben többek között azt a kérdést intézik hozzá, hogyha „Lucanusa” ellen a jobboldali akademikusok vétettek, miért bünteti vele a baloldali olvasókat.

⊙ P. Szathmáry Károly erre, mint hirlik — azt felelte, hogy ő azért közli saját lapjában azt a tragédiát és azért hirdeti saját lapjában igen kitűnőnek, mert föltette a „Hazánk” olvasóiról, hogy nem lesznek olyan bolondok, azt el is olvasni.

÷ P. Szathmáry Károlyt a minap azon attitudeben lepték meg, mikor a „Lukanusz” szerzője előtt térdre hevert.

⊕ P. Szathmáry Károly az akadémia által kitűzendő pályakérdésül a következőt ajánlta: „Jelöltessék ki azon hely, melyet Szathmáry Károly a hir-lapírók, a pártférfiak közt és különösen a drámairodalomban elfoglal.” Az akadémia hír szerint vonakodik, ily megfajthetetlen kérdéssel foglalkoztatni az irodalmat.

≡ Patay Están képviselő úr a képviselőház első ülésében a házszabályokhoz oly módosítást szándékszik beterjesztetni, melynél fogva meg legyen engedve az országházában a pipázás. Miután a t. képviselő úr ebbeli indítványát azon ígérettel fogja támogatni, hogy annak elfogadtatása esetében soha a vitába nem fog elegyedni, a képviselőház e módosítást valószínűleg elfogadja.

× Azon hír, mintha Kuba képviselő úr volna háznagynak designálva, hiteles forrásokból alaptalannak nyilvánítatik.

) (Átkor Imre, látván, hogy Csengeri kimarad a képviselőházból, kijelenti, hogy már most ő sem akar képviselő lenni.

Nyilatkozat.

Ez a pesti közönség igazán követelő. Van egy primadonnám, ki már e század elején ragadta el a velenceieket és egy buffóm, kinek a nagy Lablache tanítványa volt, és még sincsenek megelégedve. Én magam is régi practikus impresario vagyok és most practicámom Pesten akarnak kifogni. Corpo della primadonna, basso teremtettene! Dixi et animam meam

Salvi.

Tantae BOLIS est romanam condere gentem!

SALVI.

Alapította ezen lapot ad-
ván neki szerkesztőül
P. Szathmáry Károlyt,

H A Z Á N K

legnagyobb tragédiájáról,
két a Kisfaludy-társaság
tagjának, az atádi kerü-
let-képviselőjének s ő
maga ideáljának választ-
tott.

A somogyi népről.

Nem várhatván be, míg a kegyes olvasó cikkem végire ér, mindjárt itt elől megmondom, hogy azt P. Szathmáry Károly írja, lapunk fő-szerkesztője, a nagyatádi választó kerület érdemdús képviselője, a Kisfaludy-társaság tagja, s még isten tudja, mi nem lesz belőle, ha az isten is úgy akarja, a hogy ő kívánja.

E sorok írója *) személyesen járt Somogyban és saját tapasztalások nyomán írhatja, hogy a „kis tükör“ merő rágalom, mert Somogyban nem csak körte és makk, hanem alma is terem, minthogy a nép magasztos lelkesedésében ő**) almával megdobálta; ergo kell ott almának is teremni.

A ki azt állítja, hogy a somogyi dicső nép elámtattott s többre vágyik, mint mennyivel bir, az hazudik, mert ime, én úgy mentem le, a mint vagyok, és beérte velem. Azt a szegény népet a semminél is kevesebbel ki lehet elégiteni, csak meglegyen az a semmi az emberben. Éljen a derék somogyi nép!

P. Szathmáry Károly.

*) P. Szathmáry Károly, lapunk főszerkesztője, a nagyatádi választó kerület képviselője s a Kisfaludy-társaság tagja. Szerk.
**) P. Szathmáry Károlyt, lapunk főszerkesztőjét, a nagyatádi választókerület képviselőjét s a Kisfaludy-társaság tagját. Szerk.

Nem kell fusió, hanem új pártalakulás.

Mi nem akarunk fusiót a minden áron kormánypártiakkal kik be nem láthatják, hogy Tiszának miért kellene miniszterré lennie?

TÁRCZA.

LUKASINUS.

Tragicomédia 5 felv. írta P. Szathmáry Károly.

Személyek:

Nero, drámaíró zsarnok.

Lukasínus,

Togyius Titus Borjonius

Patmárius Sempronius Carolus

Öreg Petronius (vak)

Livia, (világtalan.)

Kornelia, (sanda) Lucasínus kedvese.

Valeria, (félszeműek.)

Tullia, Lucásínus testvérei.

I. Felvonás.

(Vadon-vidék; távol fűzfákon poéták legelésznek; az est-kolomp melán hangzik át; egy leendő megmentője a kapitoliumnak vajas kenyert eszik. tragiai éjszakai szél keletkezik Ádria keleti partjáról, a mi a bús hangulatot kiegészíti.)

Mi új pártalakulást akarunk.

S erre megvan az anyag.

Mindenekelőtt itt van egy párt, mely szabadúlni akar a szélső baltól, mert elég sokáig szolgálta ingyen — s ez mi vagyunk.

Aztán van egy másik párt, melynek még nincs neve, de melynek nevében beszél gróf Károlyi Ede a „Századunk“-ban.

Miután gróf Károlyi Ede amúgy is baloldali, a „Századunk“ pedig a legközelebbi évnegyedre még nem határozta meg politikáját: át nem láthatjuk, hogy ezen elemek miért nem alakulhatnának át egy új párttá?

Ez új párt félvehetné magába mindazon jobboldalakat is, a kik nem húznak fizetést a kormánytól. Nem kellene ezért senkinek megtagadni elveit.

Mert ők elismerik, hogy a közjogi alapot megváltoztatni lehet és kell, mert az ország önrendelkezési jogát csorbitja.

Mi meg elismerjük, hogy a közjogi alapot megváltoztatni nem kell, mert az ország önrendelkezési jogát nem csorbitja.

Igy lesznek ők kisebbség, mi pedig többség s a kiegyezés meg lesz mentve, csakhogy nem Andrásy, hanem Tisza miniszterium által.

Ez nem fusió, hanem nyilván új pártalakulás — s ez ellen igazán csak annak lehet kifogása, a ki az ország érdekét az Andrásy-kormányban látja személyesítve.

De mi, kik az ország érdekét a kormányok érdeke fölé helyezzük, mi azt mondjuk: alakuljanak a pártok bármiképen, a fő az, hogy Tisza legyen miniszter.

— a b c.

Tövissek.

*** Gyulai Pál azt mondja, hogy Lukánus rossz darab; de ha mi azt nem hisszük el! — Ne neked Gyulai!

*** A nagy-atádi kerületből szerkesztőknek tegnap a husvéti ünnepekre egy mások patkót küldöttek. Hanem azért a „Lukánus“ rossz tragédia.

*** Különböben be fogjuk mi bizonyítani.

Lukasínus, Togyi Titusz és Patmáry Sempronius.

Luk. Isten hozott barátim. Vártalak. (Szünet.)

Még van remény, ha hogy az agyban ép Velő ütötte fel a sátorfát. (Szünet.)

Nincs semmi veszve, Róma él, ha hogy

Előbb meg nem hal.

Titus és Patmáry. Eljén a haza!

Luk. Igy tetszettek nekem.

Titusz. (Patmáriushoz.) Én nem hiszek

Neki!

Patm. Magam sem.

Luk. (magában) Nem hiszek nekik! (Szünet)

(Főhangon) Hát szent a frigy!

Titusz. Kétséggkívül, bizonynyal.

Patm. Hanem —

Luk. Hanem —

Titusz. Hanem —

Mindhárman. Hanem — (Szünet.)

Patm. Van egy

Tragoidiám —

Luk. Egy cikkem.

Titusz. Egy turini

Tárczám nekem.

Patm. Tragoidiámat a

Zsarnok Nero megbuktatattatá.

hogy az akadémia bírálói mindent jobboldali szempontból bírálnak meg. Már az is gyanús, hogy a díjat mindig a *jobbiknak* itélik oda.

*** Be fogjuk bizonyítani, hogy a „Lukánus“ jó darab. Beadjuk vagy a nemzeti színháznak, vagy a „Hazánk“ olvasóinak. Valamelyik csak kiadja.

*** Aztán az a Gyulai! Mit ártja magát az *aesthetikába*, holott, — mint ezt Szonthág barátunk is kimutatta — neki tulajdonképen *politikai* hivatás jutott? Menjen korteskedni a Józsefvárosba, de ne hordja le — ámbár az ő lefordása csak dicséret — az én darabomat. Chaeum a son métier. Ő ért a politikához, én értek a színirodalomhoz. Aztért vagyok a „Hazánk“ szerkesztője.

*** Foglalkozzunk a „Borsszem Jankóval.“ Ostoba ugyan, de elmés. Nálunk az nincs így, sőt ép ellenkezőleg. Azt mondja, hogy Szathmárynak van subventiója s nem neki, mivel lapunknak pártfogói vannak. Nos? Nekünk párt — s neki harapó fogói. Aztért hát csak csücsüljön le maga kis hamis és mondja el, hogy Szathmáry igazat.

Napi hírek.

† (A *Teleky-pályázat*) eredményét tegnap hirdették ki. A jelentésből kitűnik, hogy a jutalmat P. Szathmáry Károly, lapunk szerkesztője nem nyerte el.

† (Tegnap *lapunkba*) sajtóhiba csúszott be, a mennyiben P. Szathmáry Károly tragédiájának címe nem „Lukasínus“, hanem „Lukánus.“ Ennyivel tartozunk egyik t. munkatársunk reputációjának.

† (A *Kisfaludy-társaság*) tegnapi gyűlésén jelen volt lapunk szerkesztője, P. Szathmáry Károly.

† (P. Szathmáry Károly) regényei leszállított áron kaphatók Aigner L. könyvkereskedésében.

Külföld.

A belga vasuti kérdés békés fordulatot vesz. Napoleon császár, bár nagy kedve lett volna egy kis háborura, mégis kétszer meggonolotta a dolgot, hallván, hogy az osztrák-magyar monarchia segélyére már nem számíthat, a mennyiben Somogyra nagy-atádi kerület lapunk főszerkesztőjét, P. Szathmáry Károlyt képviselőül választotta. Dat píra, dat poma, qui non habet alia dona.

Luk. És cikkemet leszathmarasztatá (Szünet) Titusz. Tárczám de hajnem nyér elismerést. Mindhárman. Most már föltétlenül bizunk egymásban.

Patm. Boszut a zsarnokon!

Luk. Boszut!

Titusz. Boszut! (Szünet.)

Lukasínus. Isten velünk egy szebb talál-

Titusz. Futok, Nerónak rögtön megsu-

gom. (El)

Patmarius, Nerónak megsugom s lefőzőm

őket. (El)

(Folytatása következtelenkedik.)

P. Szathmáry Károly.

A legújabb német irodalom termékei.

(Ld. „Europa“, „Magazin für die Litteratur des Auslandes“, „Wochenausgabe der Angsburger Allg. Zeitung“ etc. etc.)

Tanárszámás.

Közgazdaság.

Dunavizállás 8 —
Idő lanyha — változókonny — ködös és derült.

Felkaptott szerkesztő: P. Szathmáry Károly.

Csak a külförmára nézve lehetünk hívek. Hogy itt-ott az együgyűség helyett elmésséget talál az olvasó: azt tudja be javíthatatlanságunknak. B. J.